

CLINICAL SEXOLOGY

VASILE NIȚESCU

SEXOLOGIE CLINICĂ

Colaborator, coautor al capitolului 7
este domnul conf. dr. Dan Voinea.

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE
București, 2009

PREFAȚĂ

Volumul titrat sub denumirea de „Sexologie clinică” al domnului conf. dr. Vasile Nițescu cuprinde inevitabil procese biologice de o deosebită importanță și actualitate, oferind date fundamentale în înțelegerea fiziopatologiei sistemului reproductiv. De asemenea, într-o manieră foarte didactică arată complexitatea interrelațiilor neuroendocrine ale organelor genitale în cadrul relației sexuale interumane, după realizarea sexualizării organismului uman.

Într-o formă riguros științifică, și pe baza unor cercetări originale proprii, autorul având un fond documentar conceptual de mare interes și utilitate, descrie și tipologia activității sexuale, actul sexual în anumite circumstanțe fiziologice și patologice sau factorii endogeni și exogeni care influențează sexualitatea. Enumerarea în foaia de observație, pe care a conceput-o și care cuprinde datele clinice și paraclinice necesare diagnosticului tulburărilor actului sexual la femeie și bărbat, constituie un sprijin real necesar tuturor medicilor și nu numai. Într-o concepție proprie autorul prezintă și clasificarea deviațiilor sexuale pe baza criteriilor ce privesc comportamentul sexual al persoanei în mediul social. Diferențierea patologiei sexuale pe baza etiopatogeniei afecțiunilor genitale sau extragenitale reprezintă un concept nou în înțelegerea disfuncțiilor sexuale și situează mai precis locul lor în ceea ce privește diagnosticul, prognosticul, și mai ales tratamentul curativoprofilactic.

Prezentarea formelor de sexualități aberante moral, degradante prin libertinaj și perversiuni sexuale în afara normalului și a procreerii ca formă de satisfacere a unor impulsuri ludice, patologice este binevenită într-un moment de exacerbare publicitară a formelor vulgare sexuale.

Ca rezultat al unui remarcabil efort, această valoroasă monografie apărută în premieră pe plan național oferă un documentar științific inedit și complex al problemelor de fiziologie și patologie sexuală care trebuie să fie realizate la nivel superior în specia umană. Cartea completează date științifice de fond, servind la o bună documentare în specialitate.

Academician Leon Dănăilă

Prostituția

Constă în realizarea unui raport sexual pentru a obține o răsplată (raportul sexual sau sentimentul de dragoste care se vinde).

Istoric

Se practică din cele mai vechi timpuri, când bărbatul, în dorința satisfacerii „nevoilor trupești” a observat că poate folosi slăbiciunea sau tentația femeii, căreia i-a oferit, în semn de mulțumire și răsplată, vânat, pește sau fructe, pe care aceasta nu le putea obține ușor. Acest tip de relație a constituit începutul prostituției, respectiv prostituția simplă.

În perioada preistorică, în temple (cum era cel înălțat zeiței Venus) slujeau preotese frumoase, care își ofereau trupul vizitatorilor străini ce făceau daruri însemnate zeilor. Această formă constituie prostituția

sacră, fiind preferată de vizitatori și negustorii bogați, navigatori sau diverse persoane. Mai mult, în Babilon legea lui Nemrod obliga femeile să se prostitueze cel puțin o dată în viața lor, pe altarul zeiței Milita (Venus), iar în Armenia, cultul zeiței Anaitis impunea ca preotese și preoți să ducă o viață libertină în „pădurile sacre”, cu străinii călători, în cinstea zeiței. Menționez că, așa cum bărbatul a realizat cultul pentru Venus, și femeia a creat cultul pentru Adonis, transformat mai târziu în cultul pentru Priap.

S-a mai practicat prostituția ospitalieră, în care gazda oferea străinilor patul și femeia sa, conform legii sfinte a ospitalității. În timpul Republicii Romane, existau femei întreținute și femei publice. La Roma se practica prostituția publică de către autohtone sau străine „*peregrinae*”, prostituatele fiind persoane simple, ignorante, sau inteligente și rafinate ca Acca Laurentia sau Flora, care au constituit serbările lubrice, ca cele „Lupercale” și „Floralile”, în care deosebirile sociale dispăreau. În timpul serbărilor saturnale sau a celor 6 zile a Floralilor, spectatorii deveneau actorii prostituției particulare, în care patricienii stimați pentru înțelepciunea lor dădeau frâu pornirilor erotice, rezolvând dorințele lubrice printr-un libertinaj excesiv, orgiile făcându-se cu fast legendar. Cu acest prilej, se făceau și numeroase concesii, ca abrogarea de pedepse, anularea de datorii, reducerea diferenței dintre clasele sociale. Concesiile și starea de sărbătoare creau condițiile vieții libertine, practicate în piețe și grădini publice. În timpul romanilor, curte-zanele erau împărțite în „femei publice” și „femei întreținute”, denumiri prezente și azi. În anumite case de prostituție sau în cele bogate particulare se practica și prostituția masculină.

Prostituatele oficiale (cele înregistrate) plăteau oficialităților „*licentia stupri*”. Ca și acum, prostituatele aveau o îmbrăcăminte sumară, aparte, și mișcări lascive, atrăgând atenția. Clienții se „rezolvau” la domiciliu, în lupanare, grădini publice, păduri, pe malul râului sau porticolul templelor, în apropierea cazărnilor sau a băilor publice, care în incintă aveau „paturi de odihnă”. Prostituatele puteau fi întâlnite pe străzi moderne, la colțuri de stradă, în taverne, băi publice sau parcuri. Femeia arăta palma, bărbatul degetul și târgul era făcut. Interesant este și faptul că încă de pe atunci se știa empiric să se evite sarcina și bolile „femeiești”. Moravurile erau libere și în Grecia Antică, unde Strabon descrie cum doamne onorabile așteptau pe plajă venirea marinarilor străini, care își risipeau aurul pe amorul care se vindea. Hetairele erau curtezanele de lux, iar „târfele de temple” cele obișnuite. În scrierile lui Hipocrit sau Moschion sunt menționate și metode de igienă, ca și tratamentul unor boli „lumești”. Pentru stimularea erotică se foloseau extracte de plante cu administrare orală sau locală. Dacă prostituatele

nu respectau obligațiile legale, acestea erau pedepsite prin biciuire, expunere în public la stâlpul infamiei, fixarea unei tăblițe pe spate, raderea sau arderea părului de pe cap, închiderea într-o cușcă, marcarea cu fierul roșu pe frunte sau pe membre.

Cadrul organizat al prostituției se pare că a apărut în jurul anului 1250 î.e.n. când casele de prostituție intră sub controlul autorităților, oferind statului un venit substanțial.

În Evul Mediu, prostituția era acceptată ca o fatalitate, obligând prostituatele să locuiască în anumite cartiere, pe anumite străzi sau să poarte anumite veșminte. Cu toate că unele reforme (cea a lui Luther, a lui Ludovic cel Sfânt) au încercat îndepărtarea prostituției, aceasta s-a perpetuat în timp până în zilele noastre, fiind determinată în afara contextului psihologic și în mare măsură de incapacitatea societății de a oferi un mijloc de existență, de mizerie și lipsă de educație. Creștinismul a arătat intoleranță față de prostituție și a dezvoltat prin religie norme de acuzare a oricăror forme de „plăcere sexuală”, care aparțin „diavolului”, femeia fiind considerată inferioară. În țările civilizate majoritatea prostituatelor provin din imigrante. Acestea, ca și prostituții, se închiriază sau se vând în schimbul unor sume de bani, neexistând iubire, afecțiune reciprocă sau alt element de umanizare a acuplării interumane. În cartierul „lampionelor roșii” (Amsterdam) se găsesc, pentru toate gusturile și fanteziile sexuale pe care vrei să le întreprinzi, negrese, mulatre, albe, europene, asiatice, slabe sau uriașe, înalte sau scunde.

Descriere

Prostituția se practică legal, admisă de societate, fiind bine controlată sau ilegal, necontrolată, acolo unde nu este agreată de lege. Prostituata sau prostituatul oferă partenerului(ei) posibilitatea satisfacerii rapide a dorinței și plăcerii sexuale pentru care obține venitul material dorit, singura motivație a raportului sexual. Satisfacerea nevoilor sexuale nu consumă timp, tarifele sunt exacte sau se poate negocia. Prostituata nu are rețineri în efectuarea actului sexual. În acest caz, actul sexual nu vizează procreerea.

Prostituția este considerată în societate ca degradantă, nedemnă și înjositoare, prostituata(ul) trebuind să fie la dispoziția și bunul plac al celui care plătește, indiferent de comportamentul și conformația fizică a acestuia. Încă din antichitate prostituata avea reputația rușinii care se atașa numelui său. Prostituția există oriunde în lume, la ambele sexe, la hetero- și homosexuali, îmbrăcând aspecte complexe. O categorie aparte o reprezintă prostituția infantilă, în care cei care tutelează minori îi obligă pe aceștia la practicarea prostituției.

Menționez că paralel cu dezvoltarea prostituției, în prezent a luat amploare traficul de „carne vie”, cu toate că absolut toate legislațiile moderne îl interzic, fiind pedepsit de lege. Comerțul ca oricare altul, „marfa” (prostituata) este vândută clienților, caselor de prostituție, cluburilor, asociațiilor sau altora care, mascat, realizează prostituție. Privind urmările prostituției asupra persoanei, prin însăși specificul meseriei, aceasta determină modificări adeseori grave și ireversibile, chiar dacă inițial și la vârste mici prostituata nu suferă transformări evidente, inclusiv scăderea mediei de viață. Un rol important o au bolile venerice grave, potențialul mare de risc fiind dat în special de promiscuitatea în care se desfășoară actul sexual, de relația cu persoane necunoscute posibil infectate, relații sexuale cu parteneri multipli, nefolosirea condomului, chiar dacă acesta protejează parțial organele genitale. Excesele sexuale fără folosirea condomului duc și la sterilitate, prin proces de sterilizare imunologică, prin formarea de antispermie. Infecția cu virus herpetic și papiloma virus oncogen are un potențial cancerigen dovedit prin calitatea lor de co-factori ai cancerului de col uterin. Traumele, stările de tensiune și cele conflictuale, ca și practicarea activității într-un mediu ostil determină în timp modificări de comportament datorită repercusiunilor neuro-psișice.

Prostituția a rezistat în timp deoarece este o meserie comodă și rentabilă prin actul de plăcere determinat și plătit. În cazul prostituției legalizate, aceasta aduce și un beneficiu real statului. Prostituatele satisfac tinerii la începutul vieții lor sexuale, bărbații maturi care au sau nu o relație stabilă, uneori oficială, rezolvând starea erotică specifică și normală vârstei, apărută dintr-o necesitate fiziologică, evitând astfel masturbarea și violul. Prostituția organizată vine și în ajutorul bărbaților complexați și inhibați uneori de „virilitatea” lor, tarati, anxioși și care nu au șansa constituirii unei relații adecvate cu o femeie, în timp ce prostituata, pentru plăcerea bărbatului, mimează satisfacția actului sexual, orgasmul sau starea de extaz. Prostituția vine în ajutorul bărbatului singuratic, a celui care a avut probleme de virilitate sau ejaculare precoce și care nu a fost ajutat de parteneră să depășească momentul, ci a fost îndepărtat sau chiar înjosit și astfel s-a constituit o teamă față de femeie și actul sexual, a imigranților (evitând actele de viol atât de frecvente ale acestora) sau a persoanelor cu handicap, care, complexate și izolate de mediu, se rezumă numai la masturbare. Prostituția heterosexuală completează o necesitate pentru hetero- și bisexuali.

În principiu, relația sexuală are o determinare precisă și poate fi efectuată:
– din dragoste, curiozitate, capriciu sau ca răzbunare pentru o faptă anormală a soțului (a încălcat regulile conjugale), singura plată a partenerului fiind plăcerea și realizarea unui act sexual normal;

– pentru a obține un avantaj (bani, cadouri, angajare în serviciu, avansare a sa sau a soțului, întreținere în facultate etc.), practicând un act sexual mecanic (frecarea organelor genitale), fără implicare sentimentală.

Prostituția se practică:

1. organizat – în case de prostituție sau bordeluri, existând o formă legală care conferă prostituției siguranța practicării sale, respectiv a actului prestat, a condițiilor umane, a stării de sănătate și îndepărtează frica de poliție și fisc. Totodată organizează, ordonează, supraveghează, controlează și reglementează relațiile sexuale;

2. clandestin (prostituata clandestină) – în hoteluri, casele de întâlniri, garsoniere, parcuri, în mașină etc. Motivația acestui tip de prostituție este dată de scopul direct sau ca mijloc de completare a veniturilor pentru unele categorii de persoane sau lipsa legislației permisive.

Tipuri de prostituție:

1. *Prostituția simplă* (obișnuită, de rând)

– Prostituata realizează un act sexual mecanic, cu o selecție minimă, fără implicare sentimentală.

– Implicarea fizică constă în efectuarea manevrelor manuale erotice și acceptul frecării organelor (vulvă, vagin).

– Trăiește permanent într-o stare de tensiune și incertitudine, modificându-și în timp inclusiv comportamentul.

– De obicei are o pregătire generală modestă. În prostituția începută la 12–14 ani persoana renunță la procesul de învățământ.

– Se practică organizat sau clandestin.

– În forma clandestină, modificările neuro-psișice împing prostituata către acte antisociale, cum ar fi înșelăciunea, tâlhării, furt, răpire, omor, în care orice persoană poate deveni victimă.

2. *Prostituția selectivă* (de lux)

– Prostituatele sunt persoane aparent demne, având mijloace de existență în general de lux (apartament și îmbrăcăminte de lux)

– Adeseori au o pregătire superioară.

– Prostituatele au calități fizice și de comportament evidente.

– Selectează persoanele potente material și social.

– Experiența și valoarea actului sexual este crescută.

– Efectuează actul sexual cu prezervativ.

– Activitatea sexuală, care în general se desfășoară cu mai multe persoane, este programată.

– Femeia are un câștig sigur și comod, foarte avantajos, care permite traiul de lux.

– Bărbatul, în special cel căsătorit, consideră persoana „verificată”, crezând că aceasta are relații numai cu el, reacție care adeseori este indusă de prostituată.

– Pregătirea acestora îi permite asimilarea noțiunilor care o atenționează de existența unei patologii sexuale a bărbatului.
Dacă inițial prostituția a fost descrisă ca fiind numai feminină, evolutiv, de mai mult timp, aceasta se dezvoltă și în rândul bărbaților, fiind din ce în ce mai frecventă.

Efecte secundare practicării prostituției

- Contactarea bolilor infectocontagioase venerice, unele foarte grave, vaginale, orale, anale, cum ar fi infecția cu HIV, HPV și herpes (1 și 2), sifilis, hepatită virală, care au o frecvență maximă la prostituate. În general riscul de contaminare este de 1 la 200 de contacte vaginale. Riscul de contagiune este mult mai crescut la persoanele cu leziuni ulcerative (infecția se transmite în peste 90% din cazuri prin sânge).
- Riscul de contaminare este și mai crescut ca urmare a relațiilor sexuale orale (felație, cunilingus) și anale.
- Leziuni complexe ano-rectale.
- Sterilitate.
- Cancer uterin.
- Stări tensionale, conflictuale, de stres, traume, boli psihice.
- Mediul ostil, înjositor și degradant modifică în timp judecata, gândirea, modul de exprimare și psihicul prostituatei(ului).